

I

Náměstíčko bylo čtverhranné, z východní a západní strany vroubené podloubím, vhodným tak právě k tomu, aby se v něm člověk schoval před deštěm nebo opřený o sloup pozoroval starou tramvaj, která po uzounkých kolejích, uprostřed náměstí se bachratě dělících, kymácivě spěla napříč městem. Jih patřil několika moderním obchodům, ale na severní straně náměstí čněla omšelá, desítkami věžiček zdobená radnice, vtiskující městu ráz jakési divné, legendami opředené minulosti.

Bylo před druhou hodinou odpoledne, náměstí ztichlo a před radnicí se zastavila skupina dívek. Vypadaly bezradně.

„No tak já jdu,“ řekla jedna z nich a neochotně vykročila směrem k podloubí. Šla s hlavou skloněnou a občas si rukou přihladila hnědé, nakrátko ostříhané vlasy. S mrzutým výrazem vstoupila do lahůdkářského obchodu.

„Pětkrát deset deka vlašského,“ řekla prodavačce a snažila se zahlédnout, kudy se holky daly. Neviděla nic.

„A pět okurek,“ povzdechla si.

„Zabalit každou zvlášť?“ usmála se na ni prodavačka, která už zřejmě znala podobné nákupy.

„Ano, prosím.“

Dívka vyšla z obchodu, obtížena spoustou beztvarych, vlhnocích balíčků, a s námahou si loktem přidržovala školní brašnu. Rozhlédla se podloubím. Nikde nikdo. Povzdechla si znovu a popošla na roh.

V boční ulici, z průjezdu u spořitelny, vykukovaly známé obličejy a horlivě na ni kývaly.

„Ještě to za vámi budu nosit, princezny,“ řekla nevrle a začala nadílku. Každé jeden balíček se salátem, jeden s okurkou...

Zamířily do zámecké aleje a usadily se na lavičce obklopené hustým křovím.

„Dámy,“ rozhlédla se ta nejmenší z nich, „doufám, že nebudeme rušeny.“ S požitkem rozbalila papír promáčený majonézou a ponořila do něho nos. Ostatní následovaly jejího příkladu. Na Natašu místo na lavičce nezbylo. Nejdřív jim chtěla říct, ať si trochu poposednou, ale potom, jako správná hostitelka, přešla na druhou stranu cesty a usadila se na zpola ztrouchnivělem pařezu. Aspoň mám přes vás přehled, milé slečny. Krasavice zrovna nejste. Libuše tlustá jako prasátko, Jiřina hubená jako chrt, Zdena dlouhá jako tyčka. Jedině Jana ujde, Janička Blednička.

„Co budeme dělat,“ zeptala se a hned se za tu otázku kousla do jazyka. Zařekla se přece, že se jim jednou provždy přestane vnucovat.

„Já musím domů,“ autoritativně prohlásila Jiřina a zahodila vylízaný papír pod lavičku. Nataše se zdálo, že přitom na holky mrkla levým okem.

„Já taky,“ horlivě přikývla Jana, „musím pomáhat mamince.“ Všechny věděly, že Jana mamince nepomáhá, že ji maminka na nic nenechá sáhnout, věděla to i Nataša. Kdo lže, ten krade, pomyslela si s opovržením, ale hned si řekla, že se nebude rozčilovat. Je jí přece úplně jedno, co mají holky v plánu, nezáleží na tom ani za mák. Půjde domů a bude číst, nešla by s nimi, ani kdyby ji prosily.

„Okurky byly bezva,“ ozvala se Zdena, sebrala pa-

pír, který Jiřina zahodila, a odnesla ho spořádaně do koše. Vždycky se snažila vnést do party klid a mír. Jí jediné asi nepřipadá normální, že zbaštily salát a můžu jim být ukradená, kdepak holky a vděčnost. Zvednou se, jako že jdou domů, a za prvním rohem se zase slezou a budou pokorně čekat, co si Jiřina vymyslela ve své choromyslné hlavičce!

Stačilo se podívat na Zdeninu provinilou tvář a věděla, že to tak opravdu je. Ale proč, povzdechla si. Jak si je Jiřina mohla tak otočit kolem prstu? Vždyť už i Libuše, která se dřív motala pořád kolem mě, je bez sebe štěstím, že ji Jiřina přibrala do své družiny. Jako by to neudělala jen proto, aby mi ukázala, že může všechno.

A asi opravdu všechno může, kopla vztekle do nejbližšího kamínku, až si odřela špičku střevice. Byla by obětovala ještě půl kila salátu, jen aby se dozvěděla, do čeho se dneska chtějí pustit. Ale dívat se, jak na sebe pokukují a uchichtávají se, toho měla právě dost.

Řekla jim ahoj co nejsrdečněji, byly přece nerozlučný pětিলístek, pět přítelkyň na život a na smrt, a loudala se k domovu. Nechtělo se jí tam víc než jindy, protože bylo úterý a v úterý k nim chodila paní Vaňková uklízet. Už ani doma člověk nemá klid, bručela si nespokojeně, když zdálky viděla, že jsou všechna okna dokořán. Vanice řádí. Prošla zahradou, skrývající se za keře rybízu. Jestli je její pokoj už v pořádku, mohla by tam vlézt oknem a vyhnout se tak zevrubnému výslechu o škole a rodině.

Proč jsou holky raději s Libuší, s pitomou tlustou Libuší, která se učí nazpaměť celé odstavce z učebnice, aby byla ve třídě první, než se mnou? Nešlo jí

to z hlavy. Možná že to Jiřina udělala jen tak, aby mě otráвила, ale možná taky že ne, uvažovala. Snad opravdu mají v plánu něco výjimečného, něco, při čem mě nemůžou potřebovat. Ale co? Jistě to umluvíly, zatímco ona kupovala ten pitomý salát jako daň a jako výkupné. Princ, napadlo ji, když si vzpomněla, že stály před spořitelnou, odkud byl výhled na boční křídlo zámku, určitě chtějí jít za Princem. Rázem zesmutněla. Proč by nemohla jít s nimi? Vždyť na minulé výpravě si tak užily! A ona měla nejlepší nápady, kde Prince najít.

Nahlédla oknem do svého pokoje. Bylo uklizeno a nikde nikdo. Chytla se za římsu, vyhoupla se nahoru a už by vklouzla nepozorovaně dovnitř, kdyby nezavadila taškou o lampičku na nočním stolku. Neuvěřitelně to zařinčelo. Zadoufala, že je paní Vaňková někde na druhém konci bytu, ale to už slyšela její uspěchané kroky. Odevzdaně zůstala sedět na okenním rámu.

„Nataško...“

„Jak se máte, paní Vaňková?“ řekla Nataša úplně nevinně.

„Dobře,“ odpověděla jí žena upjatě, „děkuju ti.“ Otočila se a odešla z pokoje.

Urazila se, povzdechla si Nataša a trochu ji to zamrzelo. Nemůže pochopit, že člověk někdy potřebuje být sám? Ale hned na to zapomněla, protože měla v hlavě jen jedno: zjistit, co dělají holky. Je to pod mou úroveň, říkala si, když šla do haly k telefonu, je to pod moji úroveň a já to neudělám, ale dobře věděla, že to udělá.

„Dobrý den, tady Pleskotová, mohu, prosím, mluvit s Líbou?“

„Jéje, Nataško, Líba ještě nepřišla ze školy. Ty už jsi doma?“

Teď jsem jí to ke všemu ještě zavařila, uvědomila si.

„Asi hrajou volejbal,“ vymyslela si rychle.

„Mám jí něco vyřídit?“

„Děkuju, já zavolám později.“

„Ale tak já jí řeknu, aby ti zavolala, až přijde, nechceš?“

„Jste strašně hodná, děkuji vám. A co dělá vaše noha?“

Hned se za tu otázku nenáviděla. Vůbec ji přece nezajímá, co dělá noha Libušiny přechočné a upovídáné maminky. A ještě míň stojí o to, aby byla dávana Libuši za vzor. „Ta Nataška, ta je tak zdvořilá, tak roztomilá. Z té si ber příklad.“ Měla chuť praštit sluchátkem.

Konečně se jí podařilo rozhovor skončit.

Holky jsou teda někde spolu, teď to bylo nad slunce jasnější. Jsou spolu a něco podnikají. Něco s Princem. Nepochybovala už vůbec, že to je něco s Princem, i když pro to neměla žádný důkaz.

„Na shledanou, paní Vaňková,“ křikla v hale, „já musím ještě ven.“

Nikdo jí neodpověděl. Přibouchla dveře a v zahradě se ohlédla. Ta dobrá duše ji jistě odněkud pozoruje, zamávala proto oběma rukama na pozdrav a vrhla k oknům jeden ze svých nejlíbeznějších úsměvů. Snad si to aspoň trochu vyžehlí. Zaváhala, kterým směrem se dát.

Jestli holky zůstaly věrné obvyklé taktice, tak čekají tupě před zámkem, až Princ vyleze, uvažovala. On vyleze, ony se za ním pustí. Sotva je napadne něco chytřejšího. Nejdřív by teda měla zjistit, jestli

tam ještě netvrdnou. Potom se může rozhodovat dál. Zalitovala, že si nevezala na stole u otce nějaké papíry, kdyby ji náhodou potkaly, mohla by říct, že mu jde něco vyřizovat. Aspoň nákupní tašku měla mít v ruce. A co kdybych na ně, napadlo ji najednou, rovnou uhodila? Mohla bych být trochu smutná, aby si uvědomily, jak jsou ke mně nespravedlivé. Udělala jsem jim něco? Nebyla jsem vždycky ta nejochotnější a nejobětavější? Nepůjčovala jsem jim věci, fotoaparát, svetry, kabelku, nekupovala jsem jim salát? A ty potvory stejně stojí víc o Jiřinu!

Opatrně obešla zámek ulicí kolem biografu a schovala se za pootevřené dveře rohového domu. Teď měla dobrý výhled na zámek i na průjezd, v kterém holky obvykle čekávaly. Potřebovaly se krýt tak, aby je Princ nemohl zahlédnout z okna, protože jinak by jistě nevyšel ani na krok. Když už byl venku, bylo pod jeho důstojnost dát najevo, že přítomnost té holčičí havěti zaznamenal, a vrátit se, chodil raději odevzdane s celou tou smečkou v patách. Měla bych být ráda, že u toho nejsem, je to tak nebetyčně pitomé, uvažovala, jako kdyby nám bylo deset. Proč jí to vlastně není úplně jedno, jestli holky někde běhají za Princem?

Nestojí o ně, a o něj ještě míň.

Vylezla ze svého úkrytu. Nikde se nic nepohnulo, bylo jasné, že kořist už vyběhla a lovci, vlastně lovkyně, se pustili za ní – jestli ovšem neseďí na strážce za lázněmi a nezívají nudou. Ale když už se do toho jednou pustila, nebude se vzdávat předem. Určit aspoň přibližně cestu, kterou se Princ dal, nebylo snadné. Rozvrhla si v duchu plán: pročeše město podélným směrem. Od zámku nahoru k lázním, kolem gymnázia, zpět po elektrice až k nádraží a zase zpět

kolem kina až na náměstí a kolmou ulicí k zámku. Vilová čtvrť mezi gymnáziem a přehradou stála rozhodně za uvážení. Ale nejdřív centrum.

Postupovala opatrně a na každém kroku se rozhlédla do přilehlých ulic. Nikde nestálo, že Princ s družinou musí běhat zrovna po těch hlavních. U lázní zaváhala, nemá-li pokračovat ještě kus dál alejí k jezírku, ale zavrhla to. Přece nepůjde Princ s tou bandou na procházku!

A stočila své kroky do města.

Musí spoléhat na šťastnou náhodu.

Když procházela kolem radnice, uvědomila si, že kromě holek by ji neměla zahlédnout také matka. Určitě by ji poslala pomáhat paní Vaňkové. Ale podařilo se jí minout radnici, kde byli otec i matka zaměstnání, bez pohromy, stejně jako celou hlavní třídu až k nádraží a zpět k zámečku. Po holkách ani stopy. Po Princí jakbysmet.

Má opravdu začít znova?

Není to už přepitomé?

Obíhat tu jako pes kolem horké kaše?

Holky, když se honí za Princem, mají aspoň legraci, Jiřina pronáší vtipnosti a ostatní se úslužně smějí. Proč úslužně, zarazila se, proč si myslí, že se musí smát úslužně? Jiřina přece je vtipná. Je s ní legrace. Tak se smějí. A já tu trčím jako tvrdé Y a namlouvám si, že se smějí úslužně.

Hluboce znechucena sama sebou, mechanicky zamířila směrem, kde začínal její stopařský okruh. Podívám se tedy ještě k té přehradě, rozhodla se, stejně bych se doma ukousala nudou. Nudou a netrpělivostí. Věnovala tichou vzpomínku úkolům na zítra. Nakonec by se pustila do úvah nad životem, a sbohem,

světe! Nauvažovala se nad životem v poslední době ažaž.

Když stála, trochu zadýchaná, znovu před zámek, podívala se na hodinky. Druhý okruh jí trval hodinu dvacet, to udělala ta přehrada. První stihla za pětapadesát minut. Ale měla toho plné zuby.

Holky jsou jistě dávno doma. Princ se šprtá anglická slovíčka – dokud ho nezačaly pronásledovat, chodil věčně se slovníčkem v ruce a mumlal si – a ona jako blázen obíhá město. Protože jen blázen může kvůli takové hlouposti ztratit celé odpoledne. Co by vlastně udělala, kdyby je objevila? Schovala by se někam a počkala tiše, až přejdou. Věděla by jen, že za ním šly, že se na ni vykašlaly a šly za ním. Ale to přece ví stejně. Tak co? Je bláznivá a konec! Unaveně se vyhoupla na zídku vedoucí k zámku, skrytou mezi keři černého bezu. Schovala se spíš už ze zvyku, nepočítala, že by se ještě mohla s holkama setkat. Jenže právě v tom okamžiku – jako naschvál – uslyšela dobře známé hlasy a naskytl se jí pohled, při kterém se málem skulila na zem.

Několik metrů od ní proběhl Princ, ruce vražené hluboko v kapsách, lokty těsně u těla – jako by se bál, že se do něho někdo zavěsí – a závodní rychlostí zmizel v bočních vratech zámku. Za ním následoval určiceny, zcela zničený čtyřlístek holek. Nataša ani nemusela mít strach, že si jí všimnou, ty neviděly a neslyšely...

„Moje pata,“ vzlykla Jana a dřepala si na obru bu chodníku.

„Tady nemůžeš sedět,“ napomenula ji Zdena nešťastně.

„Proč bych tu nemohla sedět?“ odsekla a zula si

se sykáním pravou botu, opatrně ohmatávajíc postižené místo.

„Já nevím, že ta mládež už dneska nic nevydrží,“ usklíbala se Jiřina, ale ani ona to neřekla s patřičným elánem. S obavou se přitom zadívala na své nohy, obuté do sandálů z úzkých proužků kůže.

„Taky máš puchýře,“ pokývla hlavou Libuše.

„Příště nám řekni, vezmem si na to pohorky,“ naříkala Jana dál.

„Prosím tě, ještě tvrd', že to byl můj nápad. Kdo s tím přišel, nevíš?“ žasla Jiřina.

Nataša v křoví zářila. Tahle podívaná stála za malou procházku po městě.

„Mně se to nikdy nelíbilo, abys věděla,“ vedla svou Jana a vypadala, že se dá co nejdřív do breku. „Zdalo se mi to úplně pitomé.“

„A žes nic neřekla.“

„Copak tobě se dá něco říct? Hned si to bereš osobně.“

„Dobře,“ urazila se Jiřina, „jen když vím, jak se na to díváš.“

„Vidíte, holky, jaká je,“ fňukala Jana, „podívejte se, jaká je. Všecko svede na mě.“

„Co se vlastně stalo?“ žasla robustní Libuše, jediná, kterou lovecký podnik nezničil. „Vždyť to bylo docela prima.“

„Já jsem si nevšimla,“ popotáhla Jana.

„Nejsi ty v turistickém oddíle?“ přisadila si Zdena.

„Slečny jsou choulostivé bytosti,“ usmála se sladce Jiřina, „ještě že nepršelo, to je opravdu štěstí. Měly bychom tu jen dvě cukrové loužičky.“ Obrátila se výhradně na Libuši, jako kdyby ji pasovala na svou novou spojenkyni.